

פרשת צו

"וכבש". "נעז" - ואו החיבור כאן בקמץ לא בשוא.

- "כי כל-אֶכְלָ חֶלֶב" (ז, כה) - "אכל" אם היה טעמו באלף והיה נקוד בסגול אז היה שם דבר - שם עצם, אבל כאן הוא פועל כי טעמו בכף ונקוד בצירי. עיין רש"י בבראשית מט, לה ושפ"ח שם.
- "ידיו תְּבִיאֲנָה" (ז, ל) - הנון רפה. אבל "את-החלב על-החזה יְבִיאֲנֶה" הנון דגושה. גם "מְרַבֶּכֶת תְּבִיאֲנָה" (ו, יד) הנון דגושה וכן "יאֶכְלֶנָה" (ו, יא-יט).
- "וַיֵּאָפֶד לוֹ בֹר" (ח, ז) האלף בשוא לבדו והוא נח, ולכן האות פא שאחריה דגושה.
- "וַיֵּזַע אֶת-אֶהָרָן עַל-בְּגָדָיו" (ח, ל) - ללא ואו החיבור. וכן "ויקדש את-אֶהָרָן אֶת-בְּגָדָיו" ללא ואו החיבור.¹⁰²
- "כֹּאשֶׁר צִוִּיתִי" (ח, לא) - הצדי הזה בחיריק והשני "כִּי-כֵן צִוִּיתִי" (פסוק לה) הצדי בקובץ.

- "צו את-אֶהָרָן" (ו, ב) - יש לבטא את האות ואו פהלכה שלא ישמע צב, וגם את האות צדי יש לבטא פהלכה ולא כפי השיבוש הנפוץ שהוא הרכבה של טית וסמך⁹⁷ (טס) שהרי בלשון הקודש לכל אות יש מבטא בפני עצמו ללא הרכבת אותיות.⁹⁸
- "עַל מִזְבְּחֶהָ" - הקוף בשוא נע⁹⁹ והמילה מלרע עם העמדה קטנה במס. ההא לא מופקת, לכן אין לבטא אותה. יש הסוברים שהיתה ראויה להיות במפיק¹⁰⁰ ופירושה מוקד שלה - של המזבח, ויש חולקים הסוברים שהא זו נוספת (מיותרת¹⁰¹) וכאילו כתוב "על מוקד" - על אש.
- "והרים מִמֶּנּוּ" (ו, ח) - יש להפריד בין הדבקים והנון דגושה בדגש כבד. ואין לטעות ולומר "ממנה".
- "כִּלְיֵי תְּקֵטָר" (ו, טו) - התיו בקמץ לבד (ולא בחטף-קמץ) והוא חטוף (המכונה קמץ קטן) - כאילו כתוב "תְּקֵטָר" בחולם.
- "בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר תִּשְׁחַט הָעֹלָה" (ו, יח) - הבית בחיריק והמם בשוא ואין לומר את הבית בפתח והמם בקמץ.
- "וְאִם-בְּכָלִי נִחַשְׁתָּ בְּשִׁלָּה" (ו, כא) - השין בקמץ לא בשוא והיא דגושה. "וַיִּמְרַק וַיִּשְׁטַף" - המם בחולם והשין בקובץ.
- "אוּ, בְּכָל-שִׁקְץ טְמוֹא" (ז, כא) - תיבת "או" זו בטעם יתיב שהוא טעם מפסיק ולא בשופר הולך (או מהופך) שהוא טעם משרת לכן הבית של "בכלי" דגושה אע"פ שבאה אחרי אהו"י.
- "שׂוֹר וְכֶשֶׁב" (ז, כג) - ואו החיבור בשוא לא בקמץ והשין קודמת לבית שלא לומר

⁹⁷ רק ש"מחדשי" השפה העברית בחרו להם בצדי הגרמנית (z) במקום הצדי הספרדית והדבריים ידועים.

ואל תתמה על הגרב"צ באור-לציון, כי כוונתו היא שכיום עדיף לצברים לבטא את צדי הרווחת כמות שהיא מאשר לבטאה כסמך, כי הבא לתקן עלול מאוד לבטא את הצדי כסמך. אבל ברור שמי שמבטא צדי כדבעי או שיש באפשרותו לחזור ולבטא את האות צדי כבעבר עדיף טפי.

⁹⁸ כמו צ' שהוא הכרבה של תְּטֵשׁ, גו' שהוא הרכבה של דָּשׁ.

⁹⁹ מפני שבאה לאחר תנועה גדולה.

¹⁰⁰ הרד"ק במכלול הובאו דבריו במנחת-שי.

¹⁰¹ הראב"ע באחד מפירושו. וע"ע לעיל במאמר חשיבות אות אחת בתורה בפרשת תרומה.

¹⁰² שכן דרך הלשון להשמיט ווי החיבור ברשימה של דברים מחוברים (וכותבים שם פסיקים במקומם), ולהשאיר לפחות את ואו החיבור האחרונה שברשימה.

